

ПРАКТИЧНЕ ЗАНЯТТЯ 2.

Документальний театр, історії соцмереж та гендерна толерантність

План-конспект

1. Документальний театр як інструмент гендерної толерантності.

1.1. Вербатім як метод репрезентації реальних гендерних історій

- Вербатім відтворює дослівні свідчення людей різного гендеру – жінок, чоловіків, небінарних, трансгендерних осіб.
- Метод дає голос тим, чий досвід часто замовчують:
 - жертвам насильства,
 - ветеранам/ветеранкам,
 - ЛГБТКІ+ людям,
 - людям із інвалідністю,
 - ВПО.
- Особливість: автентичність голосу → підсилення емпатії → зниження упереджень.

1.2. Театралізація досвідів дискримінації та рівності

- Мета – відкрити простір для безпечного діалогу.
- Мистецький жест перетворює приватний біль/досвід у соціальний факт і суспільну відповідальність.
- Театр стає:
 - платформою видимості,
 - простором рефлексії,
 - інструментом формування культури толерантності.

2. Аналіз життєвих історій соцмереж

2.1. Як люди різних гендерних ідентичностей репрезентують себе онлайн.

- Instagram, TikTok, Facebook, YouTube → середовище «саморепрезентації».
- Можливі образи:
 - empowerment-наративи, мотивація;
 - травматичні історії;
 - життєписні мікродокументаліки;
 - щоденні практики ідентичності.

2.2. Які історії сприяють толерантності?

- Підсилюють:
 - автентичність;
 - емоційний контакт;
 - багатогранність гендерних ролей;
 - видимість маргіналізованих груп;
 - історії взаємодії та солідарності.
- Руйнують толерантність:
 - стереотипізація;

- «токсичні» наративи;
- медіабулінг;
- дискурс вищості/припинення.

2.3. Навичка критичного читання онлайн-наративів

Студенти визначають:

1. Який жанр історії?
2. Які гендерні маркери використовуються?
3. Які емоції викликає історія?
4. Чи є прихований стереотип?
5. Чи можна використати історію як позитивний приклад для освіти?

3. Візуальна критика мистецьких кампаній

3.1. Матеріал

- Постери та кампанії ЄС:
 - #EUagainstGBV,
 - Women in STEM,
 - LGBTIQ Equality Strategy,
 - Council of Europe Anti-Discrimination Campaigns.

3.2. Критерії візуальної оцінки

1. Композиція та візуальний фокус: хто в центрі уваги?
2. Гендерна репрезентація: чи відображено різноманіття?
3. Мова тіла: жести, пози, міміка (інклюзивні чи стереотипні).
4. Ціннісний меседж: солідарність, рівність, повага, підтримка.
5. Колір і типографіка: чи посилюють меседж?
6. Психологічний вплив: викликає емпатію / тривогу / солідарність.
7. Ефективність: чи здатна кампанія впливати на реальні практики?

4. Створення міні-сцени документального театру

4.1. Формат роботи

Студенти працюють у групах по 3–5 осіб.

4.2. Етапи

1. Обрати реальну історію (зі знайомих, родини, публічних інтерв'ю, соцмереж).
2. Зробити короткий конспект (2–5 ключових реплік).
3. Створити міні-сценку 1–3 хвилини у форматі «вербатім».
4. Продумати:
 - інтонацію,
 - паузи,
 - невербальну мову,
 - символічний жест.
5. Після показу – дискусія:

- які емоції викликала сцена?
- чи змінилося сприйняття гендерної ролі героїні/героя?
- яку роль відіграла театралізація?

4.3. Освітній ефект

- розвиток емпатії;
- деконструкція стереотипів;
- формування навичок соціальної рефлексії;
- розуміння, як мистецтво формує культуру діалогу.